

Gunnel Oldenmark

Skulpturer, mobiler, objekt, Kramfors Konsthall, till 5 feb.

Jazzsångerskan Maria Brevelius kular med hög, stark röst och läser dikten "Mångfaldens poesi" av Maria Oldenmark, på vernissagen av Gunnel Oldenmarks utställning på Kramfors konsthall. Det är en fin ingång till konstnärens ljusa, sakralt högstämnda rum med skira metalltrådsskulpturer, tolv små inramade "Memories from Seirabel" och de båda fjäderlätta rustningarna för kvinnliga krigare. Gunnel gillar ett slags struktur-och-ordningestetik, gärna med geometriska, lätta former som har en exakt uträkning till grund. När hon gick på Konstfack och den rådande uppfattningen på 60-talet var improvisation och ifrågasättande, var hon nog den enda som faktiskt uppskattade en noggrann mätning med linjal och fann Bibelns siffermagi högintressant.

I den andan har hon också gjort flera av sina utsmyckningar för gravkapell och andra kyrkorum. Genom åren har hon aldrig varit rädd för att pröva olika konstnärliga tekniker och flitigt använt dem för alla sina utsmyckningsuppgifter från offentliga och privata uppdragsgivare. Men kanske är det ändå det mångåriga engagemanget för Palestina, flyktinglägret Tulkarem på Västbanken, som känns allra starkast för Gunnel. Tillsammans med kvinnocentret där har Gunnel och en grupp kvinnor i Härnösand ett pågående skolprojekt "Kunskap är ljus" som främst riktar sig med undervisning till kvinnliga analfabeter och barn som pga. ockupationen missat all skolundervisning.

Den skimrande kvinnotorson "Till kvinna i Noor shams camp" är inspirerad av en stark synbild Gunnel hade under ett av sina många besök i de palestinska flyktinglägren. Skulpturen har ett skelett av metalltråd och på det har hon fäst utklippta gummibitar (varje bit har en egen form) i en gråblårosa färgskala. Gummit är kasserade innerslangar, som hon tigger till sig från en bilverkstad. Hon skrubbar dem rena, sandpapprar och färgar sedan in dem med väl avvägda färgpigment. Gummit måste, för att hon ska bli nöjd, ha den rätta, spruckna färgytan och se ut som oxhud men ändå ge en känsla av överraskande mjukhet, lent för fingret att ta i.

Det lena gummimaterialet återkommer också i de tolv inramade verken "Memoires from Seirabel". De hänger i en rad på halvväggen mot biblioteket i Kramfors konsthall och ser ut som minnesbilder från ett ökenlandskap. Kanske är det bibliska scener. De har en färgskala i gulbrunt och rost. Namnet är en fantasi men känns ändå som något högst verkligt. Precis som "Vågspel - ljusspel" är inspirerad av en vårpromenad över Gådeåbron med ett bäckvatten under som kvillar, blänker och skimrar i massor av prismor tycks även "Kubisk fantasi" påverkad av en naturupplevelse; ser ut som en fågelflock i en oväntad och häftig rörelse, vilket skapar ett utsökt skuggspel på väggen bakom.

Det är en sval och luftig utställning som just nu visas på Kramfors konsthall, välgjord och med ett skirt och mycket vackert uttryck.

Text: Karin Lundqvist
Foto: Jonas Lundqvist
Volym 2013-01-23